

[Elmqvist.]

ligger sikkert, at han mener, at det varer saa lang Tid, men det er ikke nødvendigt, den Slags Sager kan meget hurtigt føres igennem. I alt Fald er det nødvendigt at bruge den Tid, der er nødvendig, man kan ikke sætte Sikkerheden til Side og risikere, at en tilfældig Landsbylæge sammen med nogle mindre velmenende nærmeste faar en Mand indespærret paa Grund af, at han maaske til en vis Tid viser sig noget mere flot, end hans nærmeste ønsker det. Man kan ikke gaa den Vej at tage Sikkerheden væk fra den Mand og gaa en saa usikker Vej, som der her er foreslaaet.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger. Mit Parti er, som sagt, rede til en velvillig Behandling af hele dette Problem. Vi indrømmer, at det er et meget betydningsfuldt Problem, vi indrømmer, at der paa enkelte Omraader kan være Grund til at faa Lovhjemmel, vi er derfor rede til at gaa ind i en velvillig Udvalgsbehandling og haaber, at der maa komme noget godt ud af det.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Kammersgaard: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Jagten.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2697; Fremsettelsen findes i Tidenden Sp. 741).

Sagen sattes til Forhandling.

J. P. Jensen: Jeg vil takke den højtærede Landbrugsminister for det forelagte Lovforslag. Det er jo en Sag, der har været behandlet siden 1921, og den er blevet stærkt gennemdrøftet, saadan at vi alle sammen kender den ud og ind. Der findes ganske vist nogle enkelte Spørgsmaal, hvorom der har været Uenighed, men jeg

skulde dog mene, at vi efter saa lang Drøftelse skulde kunne være i Stand til at opnaa Enighed om dem.

Det ene af de Spørgsmaal, det, der Gang paa Gang har baaret Lovforslaget frem, er Brugsrettens og Jagtrettens Forening saaledes, at Brugeren bliver i Stand til at beskytte sin Bedrift. Det andet store Spørgsmaal er de 50 m's Afstand, der blev indført i Loven af 1922. Denne Bestemmelse rammer særlig Fiskerne i deres Erhverv, og det er en gammel Rettighed, der toges fra dem. Der har ogsaa hidtil været nogen Uenighed om Jagtkortene. Jeg tror dog, at vi kan enes om dem, naar det ordnes efter en ensartet Takst, saaledes at det bliver et Kontrollkort og ikke et Beskatningsgrundlag.

Alle de øvrige Bestemmelser i Loven tror jeg ikke, Udvalget er synderlig uenigt om; vi kan sikkert godt ved en Forhandling naa til Enighed om de allerfleste Spørgsmaal — naturligvis kan der være nogle, der har Særønsker i forskellig Retning. Vi har jo haft mange Deputationer i Udvalget, som skulde være vejledende og give os Oplysninger; men jeg maa sige, at har vi ikke været i Vilderede, før vi begyndte at høre paa dem, saa er vi kommet i Vilderede, efter at disse Deputationer har haft Lejlighed til at tale med os.

Med disse faa Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til en hurtig Behandling i et Udvalg.

J. C. A. Larsen: Dette Lovforslag om Ændringer i Jagtloven er jo forelagt i samme Skikkelse som den, hvori det blev forelagt i Fjor. Det er ikke helt rigtigt, naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at det er det samme, som vi har forhandlet siden 1921. Nej, vi forhandlede et Jagtlovsforslag i 1922, som blev Lov, og det er en Revision af denne Lov, vi har til Forhandling her. Men eftersom vi nu to Gange har behandlet et ganske enslydende Lovforslag, kan jeg være enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i, at vi bør have Lovforslaget i Udvalg og dér arbejde videre paa det. Der er ingen Grund til her at komme ind paa Enkeltheder, da Lovforslaget fik en grundig Behandling ved det tilsvarende Lovforslags første Behandling i Fjor.

Men for ikke at blive misforstaaet vil jeg dog gerne i Anledning af det ærede Medlems Udtalelser om et Par principielle Spørgsmaal sige, at selv om vi nu tilbyder en saglig og reel Behandling af Lovforslaget i Udvalget og gerne vil være med til